

הַפָּרוֹ, רְשׁוֹת הַיָּיִן
לְשֵׁבֶת וּרְשׁוֹת הַיָּיִן
לְטַמְאָה. וְכֵן הַצִּדֵּי
רַבִּי מֵאִיר אֵין
הַצִּדֵּי, רְשׁוֹת הַיָּיִן
לְכָד וּלְכָד:

ב ג מ"י פ"ו מהלכות איסורי
מוצא הלכה ח:
ב ד מ"י פ"ח מהלכות
פסח"מ הלכה טו:
ב ה ו מ"י פ"ה מהלכות
איסורי מוצא הלכה ו
לדלוקא עיין כ"מ מפרש טעמו
לדלוקא עיין כ"מ מפרש טעמו

שיטה מקובצת

בכה לא תעשה מנין ת"ל אך את
הוא כ"ו. ולא דק שחרי בהך
ברייתא אינו כן בת"כ והכי
היה תחת (שנין פורש פ"ג
ה"ב) ולא בהמה טמאה אין לי
אלא בעשה בלא תעשה מנין
כ"ו והתלמוד הביא בקיצור:
(ע"ב (תוס' מהר"פ זצ"ל):
אינו עובר עליו בולא כלום.
הקשה בקונטרס (ד"ה
ההוא) בהמה טמאה נמי ותרץ
משום דרביב ממשקה שראל
(כ"ו). וקשה דרביה שחורא נמי

י"ל דדוקא בנקבה לעולה
היה מין הקרבה כמו בעל
אבל חיה דלאו בת הקרבה
כמו חולין לא שייך בה
לעולה כדכתיב ונתתה

בקיורב מקום במקדש דחולין
בעזרה נפקא לן (קידושין נו):
מכי ירחק ממך המקום וזבחת
(דברים יב כא):

לפרש למצוה שמצוה לכתחילה
להביא בהמה ולא אחי' דחיה
היינו עשה ממש. ומה שמחפץ
האמוראים הכי הוי שמיע ליה
לרבי יעקב מכלה וכו'אזה בזה
אשכחן בבבא מקומות:

שאינו כמעביר על דבריו
אלא מוסיף על
דבריו. וא"ה הא אין הגדול
רומה לראיה שאינו מביא רק
חיה לבדה והוי כמעביר שאין
הוא מביא שתי חיות על דבר אחד.

ליקוטי דש"י

מביא'ת נשמה. הנה למקדש
עומא בדרת שנה' (מגדד טו).
ונכרתה כי את מקדש ה' עומא.
אחא קודש דבר שיש בו
מביא'ת נשמה. דכתיב עליה
נעומאה שהוא גבי קדש בדרת
אחולב תרומה נעומאה מביאה
דכתיב (ויקרא כב) ומוטו צי
תחלו'תו (ביבמות עה). והבשר.
כז טורח רחל וזו ימיה
לרבות עליו וגו'הם כי חודש

היה [שם יט.]. ופע"ג דע"י
מקבלין ממערכה
בפרק שני דפסחים
דף (לה.) והבשר לרבות ע"ס
לגמור היה מדרגה אחר משום
חיות הקדש וקרא אסמכתא
בעלמא דהא ע"ס בעלמא לא
מקבלין מחרין [מחוח כא.].
אוקומן מחרין ולקמן מה: בלון
ה"ס הו' מחרין אומן וכו' וכו'.

בהרצאתו אשר כן הרצאת פייגול
הן עלמן מתירין [מעילה שם].